

תורת הר שמואל

פרשת יעקב תשע"ט זמני השבת:

כניתה: 6:44 צאת: 7:52 ר"ת: 8:26 שקיעה: 7:15

מזל טוב!

**הר צאל' הירושלמי ורعيיתו הי"ז
על נישואי הבית**

**הר יש' לוי ורعيיתו הי"ז
על נישואי הבן ברק הי"ז**

**הרוב שמואל שרגא ורעייתו הי"ז
בהתגעה בנים שמעון יהונתן הי"ז למצות**

ברכה שמחה ונחת באורך ימים ושנים!

**נתרם על ידי ר' מרדכי מנחם הי"ז
ברכה שמחה פרנסת ונחת
באורך ימים ושנים בזכות זיכוי הרבים**

שבעה דנחמתא

בפרשה הקודמת קראונו בהפטרה מהנביא ישעיה (מ' א') - נחמו נחמו עמי אמר אלהיכם, תנתחמו. ולא נחמה רגילה, אלא נחמו נחמו, תנתחמו פערמיים.

ובפסוק לאחריו זה כתוב, 'דברו על לב ירושלים וקרוואו אליה כי מלאה צבאה כי נרצה עונה כי לckerה מיד ה' כפלים בכל חטאתייה', מה זה כפלים? עונש כפלים? רשי' פירש שני פירושים: פירוש ראשון, שהתחומיים הם כפלים, 'נחמו נחמו' פעםיים כאילו לכתה כפלים וזה נחמה שזכה' ה' מנקם את עם ישראל הרבהה, יותר ממה שלוקן.

אמנם פירוש שני כתיב רשי', שאכן לכתה כפלים, ורש' הביא גם ראייה מהנביא ירמיה, שישין שאדם ילקה כפול על מה שחתא.

הנה אפילו שרש' הביא מהנביא בירמיה שיש אפשרות שלוקן כפלים, בכל זאת צריך להבין איזה נחמה יש בזה? מהו הנחמו נחמו עמי' על זה שלוקן כפלים?! אויל בא לומר - שכיוון שלוקן כפלים הרי ודאי שתם ונשלם עונס ולא ילקו עוד, וזה הנחמה, אמנם עדין צריך ביאור.

ונראה לומר שהנביא בא לומר לישראל דברי נחמה שכיוון שלוקן כפלים הרי ודאי שאין צדרכם צרה שבא על חטא, כי כבר לcko כפלים על כל חטאיהם! זה עצמוני הנחמה! כל מה שאתה לוקה זה לא בגול חטא! על החטא כבר שלימלה מזמן! כי אדם שעבד את ה', הרי DAGATO שבסאה

צורה היא שמא רחוק הוא מה' ועל כן באה לו צרה, זה עיקרי יסוריין, הפחד שה' יעזוב אותו, והפחד ה' רחוק ממנה, וכما אמר דוד המלך בתהילים (פרק יג פסוק ב') עד אנה ה' תשכחני נצח עד אנה תשטייר את פניך ממנה, ושם (ל"ח כ'ב) אל תעוזבי ה' אל ה' אל תירחק ממנה, וכן עוד הרבה פסוקים בתהילים, ולכן הנחמה היא שמודיעים לנו בכירור שאין הצרות בغال חטא, ולכן בודאי שה' קרוב על עם ישראל ולא עזב אותם ח'יו, וזה שיש צרה זה רק לתועלת ולמעלת ישראל שמקבלים עוז שכר רב! איזה שכר? שכר על עבודה מהאהבה! והוא עובדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרוס, הינו לא שכר אחר שאדם למשל מייצר געלים ומתקבל בסוף, שהשכר הוא אחר ושונה מהפעולה, זה נקרא 'שכר הסכמי', לא שכר של פרט' שהוא פרושה! אלא שכר 'עצמי' הדבקות בבורא עולם זה מה השכר! וזה מה שמקבלים על ידי כל הניסיונות והצרות, שעם ישראל מגיע למדרגה הגבוהה ביותר של תכלית העבודה, וזה עצמוני הנחמה שהנביא מנקם אותם, ולכן ה'ינחמו נחמו עמי' הוא על זאת שמודיע להם שאין זה בגול החטא, כי כבר לcko על החטא כפלים.

ומפורטים דברי הרמב"ן במאמר הויכוח (וחלק מהדברים שאומר שם הרמב"ן לסתורו על הנצרות לפני מלך ספרד, וכך כתוב הרמב"ן במאמר הויכוח ז"ל - כי משיח אינו אלא מלך בשור ודם כמור, וכשאני עובד את בוראי ברשותך בגלות ובעניינו ועשובוד, וחרפת העמי, אשר יחרפונו תמיד, שכרי מרווחה, אני עושה עולה לאלהים מגופי, ובזה אזכה לח'י העולם הבא יותר ויתור. אבל כשהייתה מלך ישראל מטורתי מושל בכל העמים, ועל כרחי יש לי לעמוד בתורת היהודים, אין שכרי מרווחה כל כך עכ"ל).

אבל על זאת משל, יש אנשים בעולם (גויים לצורך המשיל) שדובקים מהבוקר ועד הערב מול מסci מחשב ומשחקים משחקים, לא משפחה, לא עבודה, לא תורה, הבל וכליוי זמן לריק של משחק מול מחשב, הם כל כך מוכרים לזה שככל שלב שהם עובדים אותו במסpiel הם ממחפשים עוד שלב ועוד שלב, בשביבים התומוטות כל עולם הוא בשני מילים בלבד שמוסיפים על maspiel המחשב באנגלית, המילים הם GAME OVER - 'סיום המשחק'.

**GAME
OVER**

הזה בני חבibi
עמוד 8

נעם דברות
עמود 6
הלה פסוקה
עמוד 7

מעשה שהיה
עמוד 5

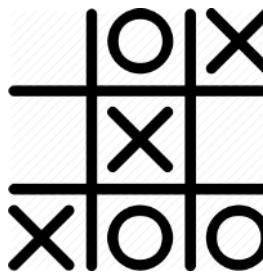
יעיון הפרשה
עמוד 4

פרפראות
עמוד 2
למדני חוקין
עמוד 3

יאכל בשבת.

הנה שצורות הגלות הם מבאים שכר מרובה! לדברינו - ביאור הפסוק בישועה הוא - שכיוון שכבר לנו לאי ישראלי כללים על כל החטאים, אם כן בודאי שהקב"ה לא רחוק מהם ולא עזב אותם ח"ו, הגלות והיסורים הם רק יסורים של שכר, של עבודה מהאהבה שלא ע"מ קיבל פרנס! זה ה'חHAMO נחמו עמי', וזה מה שכתוב בהפטרת השבוע הזה, הפטרת פרשת יעקב, (ישעה פתק מ"ט פסוק י"ד) ותאמר ציון עבני הי' ודי' שכחני, התשכח עלה מרוחם בן בטנה גם אלה תשכחנו ואנכי לא אשכחן, הן על כפים חקתי חומריך נגיד תמיד.

יגאלנו ה' המהרה. וכדברי הגמ' בברכות נבקש מאת הבורא, לא הם

להבדיל אלף אלפי הבדלות, אנחנו עובדים את עבודות הבורא, קיומם המצוות, عمل התורה, בಗלות ארוכה על כל נסיוונתיה, כшибוא המשיח זה יהיה בבחינת GAME OVER הרמבי"ז שהיום השכר שאנוחנו מקבלים, שכר אמרת של דבקות בבורא עולם מתרך על הניסונות, והוא רב וגדול יותר מזמן שבו יפתחו הניסונות, וכי שטרח בעבר שבת

בעה"י

אליפות לאות על ידה ותני לטעפת בין עיני:

שחינו וקימנו והגענו לזמן הזה
בשבח ובהודיה להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו
הנו מותכדים להשתתף בשמות בר-המצוה של בניו יקדרנו

שענון יהונתן נ"

שיתקיים בעזה שי"ת בשעה טובה ומוצלחת ביום רביעי כ"ז אב
ה'תשע"ט (28 באוגוסט 2019 למנינים),
באולם "היכל דוד" רח' אהלי אביב 14 ירושלים בשעה 8:00 בערך

מצפים ומיהלים להשתתפותכם וא"ה בשם מחותכם ישמו לבנו גם אנו
שנואל מואיד שרגא ורעתו

גם אנו מותכדים להזינכם להשתתף בשמות בר-המצוה של נכדנו היקר
ה"ה נחמה רוסלר
הרב אליהו שרגא ורעתו

"את ה' אלקו תירא..."
לרכות תלמידי חכמים: מעשה באדמור"ר ר' מנ德尔 מלובאכיז', בעל צמח צדק, שבאו אצלו בעלי בתים שבעיר אחת לשאול את חוות דעתו על רב אחד שהוא מועמד לכיסא הרבנות במוקם, שיבח ר' מנ德尔 את המועמד שאדם גדול ותלמיד חכם מופלג הוא, עמדו ומינויו לר' הרבה עליהם, לא עברו ימים מרובים ונודע לו לר' מנ德尔 שנאשין העיר בעוטים ברכם החדש מבזים אותו ומרררים את חייו, קרא להם ר' מנ德尔 ואמר להם: ר' עקיבא אמר, כשהייתם הארץ אמרתוי, מי יתן לך תלמיד חכם ואנשכנו כחמור (פסחים מט) כל ימי תמהתי על הלשון "מי יתן לי תלמיד חכם", יכנס לבית המדרש וימצא תלמיד חכם? עתה נתishi ליה הדבר, עם הארץ זה לא די לו שהוא שוטט ורודף רק את זה שהוא שומח זק לתלמיד חכם, אלא רוצה הוא להיות סמור ובטוח כי איש ריבוי הוא באמת תלמיד חכם, אף אתם, רק לאחר שאני סמכתי את ידי לעליו שהוא תלמיד חכם, הנכם רודפים אותו ומדריכים אותו מנוחה. (מאוצר החסידות)

כמו עני, ומסתפק אני בפת במלח, נזק בו המגיד וציווהו שיأكل בכל יום בשר וישתא יין כדרך כל הגברים, לאחר שר החלר,שאלוהו התלמידים טעם הדבר, אמר להם המגיד: אם יאכל זה בכל יום השעה יין, יידע שהענין זוקק לכל הפחות לפת במלח, אבל אם הוא עצמו יאכל כל يوم פת במלח, יחשוב שדי לעני בכל שהוא.

(סיפורי חסידים)

"פָּנָ תַּאֲכֵל וְשִׁבְעַת וְבְתִים טוֹבִים תָּבִנָה וִישְׁבַת... וּרְם לְבָבֶךָ וְשִׁכְחַת..." הזרה היא, שיש ואדם מתקלקל, לא רק בשעה שהוא מגיע לעשירות אמיתית, אלא גם לספק ספיקא של עשירות, אם יש לו "זהה אמינא" גורידה, שנדמה לו שמתעשר-מיד פורק מעליו על תורה ויהדות, וזה שנאמר (משלי ל) "פָנָ אָשַׁבַּע וְכַחְשַׁתִּי... וְפָנָ אָרַשַּׁ וְגַנְבַּתִּי", על ה"פָנָ" גורידה, על הספק בלבד, "פָנָ אשבע"-וכחשת, "וְפָנָ אָרַשַּׁ-וְגַנְבַּתִּי", "עַפְשׂוּ שְׁעָדִין יְשַׁ לִי דִי רְכֹשָׁ אֶלָּא חֹשֶׁשָׁ אַנְיָ" פָנָ אורש"-וְגַנְבַּתִּי, מתיר אני לעצמי לגנוב ולרמות. (בשם ר' איזיל מסלונים)

פרפראות הרב משה קלין

"זהה עקב תשמעון..."
אם המצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון, (רש"י). כוונת רש"י לישיב הקושיא, איך הבטיחה התורה שכר לשיעית המצוות, הרי שכר מצויה בהאי עלמא ליכא? אלא בשביל טרכות ויגיעות של מצוות שאדם דש בעקביו כדי לקימין, יש שכר גם בעולם הזה.
(כתב סופר)
"זהה עקב תשמעון..." אם המצוות הקלות שאדם דש בעקביו (רש"י), צריך אדם לדעת שפעמים אפילו מעשה פוטוט יכול להזכיר גורלו בזה ובבא, משל לאדם שבקש להגיון לכדר, ולא הספיק לו כספו אלא לknotted כרטיס נסיעה עד התחנה האחורונה שלפני אותו כרך, ומפני שהסר הוא אותן הפרוטות, יורידו אותו מן הרכבת בתחנה האחורונה ולא יגיעו למטרתו, גם בענייני שמים כר: יש מעשה פוטוט שהאדם התרשל ולא עשו ובגלל זה לא יספיקו לו מעשיי הטוביים להזכירו לכך זכות. (הרבי יצחק בלוז)
"יאכלת ושבעת..." עשייר גודל נכס אצל המגיד ממוירץ שאלו המגיד: מה אתה אוכל בכל יום, אמר לו: ממעט אני באכילה

שהובא בתוספות שבת (מ):

והנה רבינו הרמ"א בגהה כתב להחמיר כדעת היראים שיש בישול אחר אפיה וצליה, ולפי זה אין להתריר כל עירוי מים רותחים מכל ראה על הקפה בשבת, אלא יש לעורות הרותחים לתוך כוס, וממנה יערה לכוס הקפה. וכן דעת החותם סופר, וכן פסק המשנה ברורה. וכן בני אשכנז הסוברים כדעת רמ"א להחמיר בזה.

אולם בש"ת אור לציין חלק בפרק לאות ד כתוב אין ליתן קפה שחור בכלי שני שהוא סולדת בו, אלא בכלי שלישי. אבל קפה נמס וקקאו מותר. וכך מותר לעורות עליהם מכל ראה, ואולם אין ליתן קפה בכלי ראשון אף שהוסר מן האש. שהקפה הוא קלוי, וממן הביא מחולקת בזה אם יש בישול לאחר צלילה או אחר קליה, והוא דעת בסימן ש"ח סעיף ה', ובudaה שנייה כתוב שיש מקילין, ואעפ"י שהרמ"א הראי"ה שהתריר בזה, שאין בזה מה שום בישול. כתוב על מש"כ מרן ויש שמתרין, שהוא דוקא בכלי שני, אין זו דעתו של מרן, אלא שכך דרך הרמ"א לכל דעתו בדברי מרן, וכן דק"ל שהלכה כיש אומרים בトラא בדברי מרן, מוכחה שדעת מרן להתריר בבישול אחר אפיה, וכן מוכחה בב"ה שדחה ראיות האוסרים, ע"ש. וא"כ היה מקום להתריר ליתן קפה אף בכלי ראשון, אלא שנגגו להחמיר בזה כי שומרים שהביא מרן, שכן שמן הביא דעה זו בש"ע, יש לחוש לה לכתチילה, כיוון שיש בה ספק איסור תורה, ועוד שאיפלו למ"ד שאין בישול אחר אפיה, זה דוקא בגין אפיה גמורה, אבל אם אינה אפיה גמורה יש בו משום בישול, שהרי אף בbishol אחר בישול כתוב בש"ע שם סעיף ד' שם נתבשל כמהכלן דרושא יש בו עדין משום בישול, וכדעת הרמב"ם בפרק ט' מהלכות שבת הלכה ג'. (וראה בבא"ל שם ד"ה איפלו בדברי רשות מרן). והנה הקפה אחר קלינו עדין אינו ראוי לאכילה, שהרי אם יtan את הקפה במים קרמים לא יהיה ראוי לשתייה, ועל כן לכ"ע יש בו משום בישול, וכן אין ליתנו אלא בכלי שלישי שאינו מבשל.

קפה נמס כיוון שהוא מבושל מותר ליתנו בכלי שני, שהרי אין בישול אחר בישול בבלש, וכמ"ש בש"ע שם סעיף ד' ע"ש, וכן מותר לעורות עליו מכל רaison מתעם זה, ומ"מ לא יtan לכתチילה בכלי ראשון, דשמא אין מבושל כל צרכו, אבל בעירוי ליכא למיחש, דבלא"ה י"א שעירוי אינו מבשל . . . וכן הקקאו מבושל הוא, ודיניו קפה נמס, ומותר לעורות עליו מכל ראשון.

ודעת האגרות משה (אר"ח חלק ד' ט' ע"ד) שקפה שחור הוא בכלל תבלין המזוכר במשנה ברורה ואפשר ליתתו בכלי שני אולם יש יהחמיר ליתתו בכלי שלישי, ולדעת הרב אלישיב (MOVABA שבת יצחק) דבר שהוא קשה מטבעו כמו קפה נמס אינו נחشب קלוי הבישול ואפשר ליתתו בכלי שני, אולם יש הרבה מפסקים אשכנז שמחמירים בקפה שחור ליתתו רק בכלי שלישי,

ולגבי קפה נמס דעת רוב הפסוקים שהוא עבר בישול גמור ואין בישול אחר בישול בדבר יבש ומותר איפלו מעירוי בכלי ראשון, וש machmirim ליתתו בכלי שני, ויש מייעוט שמחמירים ומתירים רק בכלי שלישי,

לטיכום: דעת הרב עובדי השלחן הפסידים מצד הדין אפשר לעשות קפה שחור איפלו מעירוי מכל ראה ומהחמיר לעשות בכלי שני תע"ב, ולדעת האור לציוון אין ליתן קפה שחור אלא בכלי שלישי, ולדעת האשכנזים הפסוקים כהרמ"א אמרים רוב הפסוקים שיתן את הקפה בכלי שלישי, וקפה נמס לדעת רוב הפסוקים אפשר ליתתו מעירוי מכל ראה והפסוקים האשכנזים מחמירים ליתתו בכלי שני.

באיזה דרך מותר להכין קפה שחור או נמס בשבת

במשנה במסכת שבת (דף קמה): כל שבא בחמין מערוב שבת, שורים אותו בחמין בשבת. והסבירו התוספות, שככל שנתבשל לפני השבת מותר לשורתו אפילו בכלי ראשון שהועבר מעל האש, אף על פי שעידין הוא רותח והיד סולדת בו, מפני שאין בשולחן אחר בישול. ככלומר, דבר שנתבשל כבר מלפני השבת, אין בו משום אישור בישול שהזorder ווונטו בכלי ראשון רותח.

בספר היראים (סימן קב) כתוב, שאף על פי שאין דין בישול אחר בישול בשבת, מכל מקום דבר שננאה או נצלה, אם נותנו אחר כך במשקה רותח, יש בו משום מבשל בשבת, ואם עבר ועשה כן הרי זה חילל את השבת, וחוששנו לו מאיסור חטא תא וסקילה. והראאי"ה, בחלק א', דחה דברי היראים, וכתב, שדוקא מצה שנתבשלה אי אפשר לצאת בה ידי חובה בליל פסח, משום שקיבלה טעם התבשיל, ונתבטל טעםה של המצה, וכמו שאמרו על זה במסכת ברכות (דף לח): משום שטעם מצה בעינן וליכא, אבל לאבי שבת, שם שאין בישול אחר בישול, אך אין בישול אחר צלילה או אפיה.

מן השולחן ערוך סימן ש"ח סעיף ה' כתוב יש מי שאומר-DD בישול שבת, אם בשלו אה"כ במשקה יש בו משום בישול, שננאה או נצלה, אם בשלו אה"כ במשקה שניד סולדת בו, ויש מתירין. הגה: בכלי שני ויש מקילין איפלו בכלי ראשון ונהגו ליוזר לכתチילה שלא ליתן פת איפלו בכלי שני כל זמן שהיד סולדת בו.

בכללי הפסיקים כתוב, שבאופן זה שחייב מרטן שתדי דעת, יש אמרים ויש אמרים, הלכה כיש אמרים בトラא, וגם בבית יוסף משמע מדברי מרטן שדעתו להקל,

ולפי זה כתוב הרב עובדי זה"ל שהקפה שהוא כבר קלוי, אין שום איסור לעורות עליו בשבת מים רותחים מכל ראה, שדין צלילה ודין קליה שווים בזה. ואיפלו אם הקפה נימוח בתרוך הocus על ידי המים הרותחים, אין לומר שיש לחושבו בדבר לח שנתבשל מערוב שבת, שרבו הפסיקים שאמריהם שיש בו דין בישול, כי יש בישול אחר בישול בלבד, וכן נפסק בשלחן ערוך (סימן ש"ח סעיף ד), זה אינו, שהרי פסק מרטן בשלחן ערוך (סימן ש"ח סעיף ט), שモותר לחת בת פשטיידה, שהוא פת מתמולא בחתיכות בשר ושומן, וכך שמכיוון שבעה שנותן את התבשיל הוא, ואף על פי שהשומן שבתוכה האש, איפלו במקומות שהיד סולדת בו, ואף על פי שהשומן שבתוכה שנקרש חזר ונימוח, וכן מותר לחת קדרה שיש בה רוטב קרש, כנגד האש, אף על פי שהשומן שנקרש חזר ונפשר ונעשה צלול, שמכיוון שבשבعة שנותן את התבשיל הוא, מותר, שכן בישול אחר בישול פעילים חלק ג' (חלק א"ח סימן יא). ומכל שכן שיש כאן ספק ספריא להקל, שמא הלכה כהאמרים אין בישול אחר אפיה וצליה, והוא הדין קליה. ואם נמצא לממר שהלכה שהיראים /כהיראים/ שיש בישול אחר אפיה, שמא דוקא שננותן בכלי ראשון שהיד סולדת בו, אבל עירוי שמא אינו אלא בכלי שני שאינו מבשל, כדעת רשב"ם

"כבר כתיב 'ולא יראה בן ערות דבר ושב מאחריך'. נמצא כל עניינים כאלו גורמים לישראל להיות נתונים בהסתה פנים ח", וגם איתא בזה"ק פרשタ נשא דבר זה גורם לשרות סטרא אחרת בביתא וגורם מסכינותו לביתא. על כן נדב לבי בעז"ה לאסופה את כל מאמרי חז"ל השיעיכים לעניין זה, ולהראות לפניו הכל את גודל העוון והעונש שיש בזה, וגודל המעלת להאהה הצנואה בדורכה, שע"ז היא זוכה לבנים יראי השם וחוובים שבדור, אולי על ידי זה יראו ויקחו מוסר ויתוקן קצת הפרצה הגדולה הזאת, ובזכות זה נזכה לראות בבני ירושלים גדריה וענינה בב"א" (ח حقן חיים - ספר גדר עולם)

חפיסט שוקולד או פיתוי דומה, וגם כשאנו לא עומדים בפיתוי אנחנו ממהרים לסלוח לעצמינו וללך את השפטים כמו חתול אחרי ששתחה את השמנת. מה לעשות? אנחנו רקס בני אדם! אבל היא לא כל כך תמיימה כמו שהיא נראית מבטח וראשון! היא מהוות את הדלת הראשונה אל עבר התהום הנקרואת - אולי בעדינות - עבודה זורה! היו עוד כמה דלתות בדרך. הדרך אינה קטרה אבל היא מחרירה וגורוע מזה היא דרך ללא חזרה. כמעט ללא חזרה.

כדי לנו להכיר אותה יותר טוב. היא נשמעת מטהה. יש בה רמז ליופי! יופי תמיד מושך תשומת לב! אבל אנחנו נסתפק במה שאומרים מפרשים קדומים: יפתח מלשון התורתבות!! ככלומר הרצון של האדם להתרחב, מעט או הרבה הוא המסוכן. ההרגשה שהחמים של צופים, הדירה קטנה, המשכורת עלובה, האופק קרוב מדי, אין מרחבים, הרגשה זאת היא הדלת הראשונה הנפתחת אל עבר אלוהים אחרים ועל עבר ההשתחויה להם. ככלומר התבטלותם אליהם.

מה שחו"ל אומרים שדרה נאה ואשה וכלים נאים מרחיבין דעתו של אדם, הכל טוב ויפה אבל למה המילה מרחיבין הופכת כל כך בקלות למחריבין?! רחוב קרוב לחרב! רחוב לחרב ח'יתת קומוצה ור' ש' צרואה מ"יפתח" קרובה הדרך ל"סודות". גם זאת לא מילה מסוכנת במובט ראשון, לסור זאת סקרנות. מה הולך פה? מעניין! אז למה לא לראות? רק לראות ומיד לחזור. אבל מי מבטיח שתחזרו? מכיוון שפתחת את דלת הסקרנות הדרך פתוחה ל"ועבדתם" ואת מי? "אלוהים אחרים"? ועוד דלת נפתחת "והשתחוית להם" ! התבטלות מוחלטת!

וכל זה הוא תוצאה של התורתבות הלב! כמה זה מפחיד וכמה זה מסוכן! וכבר אנו יוצאים לשוטט במרחבי ההיסטוריה היהודית אבל לא לפני שנוצר בבן סירוא ובמה שספרנו בתחלת השיעור. הלחים הוא חיים, אבל הרצון לחמאה הוא התורתבות והוא המסוכן יותר. ועתה לאברהם אבינו וללוט בן אחוי.

ב

צריך מאד להיזהר כשנדבר על לוט. לוט היה ענק! היו לו הרבה זכויות למורות שלמדנו לא כל כך לאחוב אותן. לוט יצא עם אברהם א' לדרכ' שא' אפשר לקרוא טיוול. המשע של "לך לך" היה מוזר ומסוכן. בני אדם באותה עת, נולדו התהנתנו ומתו באוטו כפר וכמעט שאפשר לומר שהם לא ידעו בכלל שאמיריקה קיימת. בודאי לא חלמו לראות אותה. עצאת היה כמעט התאבדות. אבל אברהם א' יצא כי הוא נצטווה על כך מפורשות. הלהכה אותו אשתו כי אשה הולכת لأن שבעה הולך! אבל למה הילך לוט אותו? מי ביקש זאת ממו? מותר להשוב ש אברהם א' לא שמח לראות אותו מצטרף למסע, אבל כנראה אי אפשר לעצור תלמיד מלככת אחרי רבו ! וח'ל אמרו להלהה שתלמיד שגלה לעיר מקלט מגליין רבו עמו.

לוט היה צדיק באפיית מוצות ליל הסדר. לוט היה צדיק כי ראיינו איך הוא השתקל להכניס אורחים למורת שידעו כמה זה מסוכן! הסיפור שהוא במערה אין בו להטיל בלוט בז' כי הוא היה גם נושא וגם שיכור!

או איפה הביקורת עליו? את זה מגלת ר' ש' כשכתב בפסוק "וְאַנְשֵׁי סדום רעים וחטאיהם לה' מאד" ואף על פי כן לא נמנע לוט מלשכת

מץ' אל עבודה זורה

הרגלי עצמי בעת האחרונה לפתח את שייעור הבוקר בספר. גם בಗל שהסיפור יהיה בהמשך חלק מהשיעור וגם בಗל שאני מכבד את המאורים ולא רוצה לגירום להם הפטד כבד מדי. דיבט באבדן הסיפור!

הסיפור של היום יהיה קצר ובאמת זה לא ממש סיפור אלא מובהה מספר עתיק יומין, חז"ל ידעו עליו וגם החליטו להוציאו אותו מכלל כתבי הקודש. אבל זה רק סימן כמה חכמים היו זהירים בבחירה ספרי קודש ולא הסתפקו במציאת דבר אחד טוב או אף ביותר בדבר אחד. להיפך. אם דבר אחד לא היה ברמה הרצiosa הוא נפלס. ובספר

זה שנכתב על ידי בן סירא שיש שחובבים שהוא חי בזמן שלמה המלך ויש המאורים את תקופה זו סוף ימי בית ראשון, הוא כתב בספרו פתגם אחד שמאוד מצוי חן בעניין ולכן הוא זכה להיכנס לשיעור בוקר זה.

הפטגם אמר כך: "אם מישו אמר לך שהוא רעב ונחת לו לחם והוא שאל אותך מה אוכל למרוח על הלחים? קח ממנו את הלחים!"

חשבתי שהבנתי את זה בפשטות. מי שմבקש מרוח על הלחים הוא לא רעב! אם הוא היה באמון רעב היה לו די בלחם שנתה לו. ואניאמין שהפירוש הפשוט הוא באמת נכוון אבל הבוקר נולדה משמעות חדשה לפתגם הזה ועל כך ישוב השיעור שלנו היום בס"ד.

א

מכיוון שאנחנו נמצאים בשבת בה יש לנו פרשת שבוע ושבשת זאת הפרשנה היא עקב נכנס בס"ד לפרשנה זאת ונתעכב בפרשנה השניה של קריית שמע שהتورה כתבת אותה בפרשנה זו.

הפרשנה מדברת על שלושה מצבים בחיים. האחד אידייאלי השני תקופת המשבר והשלישית תקופת נסיעון התקיקון. בפרשנה הראשונה מבין השלושה התורה מצירפת מצב של מפגש בין שני צדדים שלכל אחד יש ציפיות מהשנאי. כמו כשותחננים וגם שם יש מפגש דומה. לכל אחד יש הבטחות מה שהוא יתן אם הבטחות נגנד יקוימו. במקרה זה מדובר על הנישואין בין הקב"ה לעם ישראל. בתמונה הראשונה עם ישראל שומע בקהל ה' ועשה את רצונו, והקב"ה מללא את הבטחות לגשמי בעותם ולצמיחה טוביה של תונבת השדה. התיאור מסתיים במילים "ואכלת ושבעת".

בתמונה השנייה אנחנו נראה את המשבר אבל עוד לפני כן נשים לב למעבר שנמצא בין שתי התמונות. איך תמונה אידיאלית נפהפת למשבר? את זה מגלת ר' ש' המחבר את הקצוות ושורין יחד. "מתוך שתהייו אוכלים ושביעים תבאוו לידי מרידה בקב"ה! שאין אדם מורד בקב"ה אלא מתוך שביעת ! זהו הרגע המסוכן. רעב לא מביא למירידה, שבען!
וכיצד מתוארת המרידה? "השמרו לכם, פן יפתח לבכם, וסרתם,

ועבדתם אלוהים אחרים והשתחויתם לهم!" זה רגע המשבר והוא ממשיר ל'וחרה אף ה' בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר וכו'"

אנחנו נשים לב, היום, למילה אחת בעicker. למילה הראשונה בתייאור המז'ך הנורא אל עבר זרוועות עבודה זורה שהיא החטא הגדול שהتورה מזכירה. איך מתגלגים לזה? התחילה - כמעט כמו תמיד - היא תמיינה ולא מבשרות רעות. התחילה היא "יפתחה" מי לא מכיר את המילה זאת? כולנו מכירים אותה כשהאנו עומדים מול

שהוא לא יקח אפילו מחותן ועד שרווק נעל. למה היה צריך להישבע? מלך סדום לא ייחז עליו לחתה. הוא אף לא יחוור על ההצעה הנדייה. אז למה להישבע? התשובה מפחידה. כי אברהם א' היה לווט. לוט לא פחד מהתרחבות ואברהם א' מעד מעד פחד מוזן. והוא לא סמרק על עצמו! לכן הוא לא נכנס למלאכת מלך סדום פרס לרגלו. יכול להיות שהוא היה יכול לבנות עוז ווד בתים מלון ובתי חולים בגדלים אם הוא היה לוקח את רכוש סדום. גם ישיבות אבל הוא פחד!
הוא נשאר עם הלוחם בלי החמאה! לוט רצה את החמאה וכנראה הפסיד גם את הלוחם!

כמה היה השיעור המוזר שלמדנו היום
נמסר בשבת קדוש פרשת עקב לפני שחרית שליחי אב תשע"ב בבית
היהודית מוסקבה.

**שבת שלום לכל המתפללים בבתי הכנסת בחו"ל שמואל ולהבאים
המקשיים ל��ול די בכל אתר ואטר.**

ביניהם. אברהם א' - גם ברגע הפרידה - הזהיר אותו. לך לירושלים לך לבאר שבע. זאת המשמעות של ימין ושמאל שאברהם א' מציע ללוט. הוא עמד בחברון מימינו באר שבע ומשמאלו ירושלים. לך לשם! אבל לא. לוט בחר לכת לצדדים. זאת היתה בשבילו התרחבות! בזינס בסדום! בכבוד שמי! אולי אפילו הוא חשב לפתח שם מרכז להפצת יהדות! היה לו מה ללמד אותם. הוא היה "הולך את אברהם" כתובת התורה. הוא היה תלמיד טוב. מותר לחשוב עליו את כל הדברים הטובים. אז מה רע אם הכל קר טוב? הרע היה **שהוא לא פחד!** הוא לא חשב שם אם הוא רוצה לתקן את סדום יכול להיות שהוא יתקלקל שם ולא יתקן!

מנגד התורה מציגה את אברהם א' שעמד לפני האפשרות - הכרהה - להיות מיליוני! כל רכוש סדום היה בידו. כדת וכדין. אפילו מלך סדום שלא היה נדייב ידוע ביחס ממוני לחתת את רכוש סדום! ואברהם א' מסרב. אולי לא אהיה עשיר אבל אני רוצה שאם כן אהיה עשיר תוכל לומר שאתה העשר אתoti! חשבו של חסידות!
אבל זה לא העיקר. מה שייתר מעניין שאברהם א' נשבע בא-ל עליון

מעשה שהה...

ונודע לו כי הוא עדין רוקח הציע אותו לאחواتו, וכך נישא רבי יעקב ישראלי קנייבסקי לרבת מרים קרלייך - אחות 'החזון איש'.

הנהגתו
בא' בניסן ה'תרצ"ד (1934), עלה לארץ ישראל, כשמונה חודשים לאחר גיסו 'החזון איש' שאותו החשיב לרבו, והתיישב בעיר בית ברק. עם בואו לעיר התמנה לראש ישיבת 'בית יוסף'. בשנותיו האחרונות של 'החזון איש' הוא התגורר יחד עם משפחחת קנייבסקי. באותו זמן נחשב הסטיפילר כמנהיג הרוחני של הציבור הליטאי, לצד הרב שך. את רוב זמנו הקדיש ללימוד התורה הקדושה ובחוק מהזמן היה מקבל קהל. הוא נמנה גם עם נשייאי הכלול 'חזקון איש' וגם חבר נשייאות הארגון 'אטרא קדישא'.

דרכו בלימוד היהיטה לחזור ארבעה פעמים על כל דף או פרק בטרם המשיך לדף או הפרק הבא.

למרות שהוא עצמן נהג לישון מעט מאוד, דאג להדריך בני ישיבות להקפיד על כמה שעות שינה מסתפקת, והסביר לחבר ישיבה ציריך לחילק את הימים נכוון וכך יזכה להיות תלמיד חכם. החלוקה הייתה: 12 שעות ללימוד, 8 לשינה 2 לתפילה ושתערתיים נספנות לשאר צרכים.

הסטיפילר גם דאג מאוד לחזק נשים מאוחר והאמין כי לפי פועלתו האםvr יזקם הילדים, שכן חזק אותן בתחום תפלת מילה במילה את הברכות ובכלל ושותמיה תשירה בבית אורה של קדושה ותפילה.

מספר שפעם אחת באה אישה לבקש את ברכתו של הרב יעקב ישראלי קנייבסקי שיתפלל על בנה שיגדל להיות תלמיד חכם. ענה לה הרב שעד היום הוא בוכה בדמיות ולא מפסיק להתפלל שהבן שלו יהיה תלמיד חכם, זאת למרות שבנו הרב חיים קנייבסקי היה נחשב כבר אז לאחד מהתלמידים החכמים והגדולים שבדור.

פתרונות

בליל שבת כ"ג באב ה'תשמ"ה (1985) השיב את נשמתו ליזקרה, וביום ראשון רחובות בני ברק התמלאו בהמוניו שליוו אותו בדרךו האחרון. הוא נCKER סמוך לקברו של גיסו 'החזון איש' בבית הקברות בגין ברק.
בנוי הוא הגאון הגדול רבי חיים קנייבסקי שליט"א - ממנהיגי הציבור הליטאי ומגדולי הדור.
זכותו תנע בענדתו עד בית מ收拾 צדקתו, אמן.

**הרבי יעקב ישראלי
קניבסקי זצ"ל**
(כ"ג באב ה'תשנ"ה)
גיסו של החזון איש,
מגדולי המנהיגים בדורו.
הගאון הגדול רבי יעקב
ישראל קניבסקי
המכונה הסטיפילר היה
מנהיג האכיבור החרדי-
ליטאי בארץ ישראל,
את רוב זמנו הקדיש
ללימוד התורה הקדושה. הוא נמנה גם עם נשייאי הכלול 'חזקון איש'
וגם כחבר נשייאות הארגון 'אטרא קדישא'. חיבר את סדרת הספרים
'קהילות יעקב' על התלמוד.

צעירותו
רבי יעקב ישראלי קנייבסקי 'הסטיפילר' זצ"ל נולד ביום ט' בתמוז ה'תרנ"ט (1899) לאביו רבי חיים פרץ קנייבסקי שהשתир לחסידות טשרנוביל, בעיירה הורוננטשטייל שבאוקראינה, שבעקבותיה זכה לכינוי הסטיפילר.

עוד בצעירותו היה מתמיד גדול, התבולט מאד בחיריפותונו ונחשב לעילוי. בהיותו בגיל שש נפטר אביו ושותפים לאחר מכן, כיוון שב��ביבה מגוריו לא הייתה ישיבה חסידית, נשלח על ידי אמו לישיבת 'נובהרדוק' בהומל שבבלארוס, שהייתה ישיבה המשתייכת לתנועת המוסר. בישיבה ישב על אדני התורה והמוסר ועד מהרה התפרקם גם שם כעליו גודל. בישיבה זו גם למד בזמנו מלחמות העולם הראשונה, לאחר מכן עבר למד בבייליסטוק שבפולין.

במהמשך מינהו אותו רבי יוסף זוזל הורוביץ המכונה 'הסבא מנובהרדוק' לראש מתיבתא בישיבת 'בית יוסף' - נובהרדוק שבפינסק.

בשנת ה'תרפ"ה בהיותו עידיין בחור פירסם הסטיפילר את 'שער תבונה' - קונטרס חדשני תורה שעורר רוש גודל בעולם התורני. שנה לאחר מכן הגיע הקונטרס לידיו של 'חזקון איש' שהתפעל מאוד והחל לחפש אחר המחבר, כאשר גילה מי חיבר את הקונטרס

בעני שבועה בס'ם

בפרשת עקב מבואר שככל הצורך לישבע שיבוע בשם, שנאמר ובשמו תשבע. וכותב הרמב"ם (ספר המצוות עשה ז') ובשםו תשבע, היא שציוונו להישבע בשם כשנចטרך לקים דבר מהדרבים, או להכחישו. כי בזה תהיה הגדולה והכבד והעלוי, והוא אמרו יתברך ובסמו תשבע, ע"ב. ע"ש. ובדרבי, דמโบรา שאם נשבע על דבראמת ובמקום הוצרך, הוא מצוה. וכן מโบรา בדברי בהלכות שבויות (בפ"א אללה ו') שבובעה בעת הוצרך, כגון שבובעת הדינין, הי מזכה לשבע. וכן מโบรา בספר החינוך (מצווה תליה) ויש לדיק שהרמב"ם עצמו בסוף הלכות שבויות כתוב "תובה גודלה היא לאדם שלא ישבע כלל". והיינו אכן לפניו בביבאר דברי הרמב"ם בספר מגילת ספר. ופושט שאקי לרמב"ם והיכא שי יכול למגע עצמו משבעה, ודאי שיש לו להמנע.

אומנם הרמב"ן (שם בסה"מ) השיג עליו, וסביר שאינו מזכה ורק רשות. ודוקא אם יש בו כל התנאים, שמנה במדרש רבי תנומה, שאמרו את ה' אלוקין תירא, שתיה כאותן שנקרו יראי ה', אברחים איוב וויסק, ואתו תעבוד וכו' תדבק וכו', אם יש לך מדות אלו, אתה ושאי לישבע. ע"ב. וכן איתא במד"ר פרשת מטוות ובלאו הכל כי אין רשאי לישבע, אפילו באמת. וכן השיג על הראב"ד על הרמב"ם. (בהקדמה ליד החזקה) וע"ב בדברי הרשב"ץ בפירוש האזהרות, ובספר המזרחי על התורה. (פרשת ואתחנן)

ולכואורה עיין עוד במסנה בנדרים (דף ט':) שאמרו לנדר רשותים, נדר בנזיר בקרבן ובשבועה. ומโบรา דהנדרים והנשבעים אף שמקימין השבעה או הנדר קרי להו רשותים, והקשרים ממשמע שנים נשביעין. וטעמא (כדייאת התרם דף כב:) ממשום דילמא אתידי תקללה. ואגב אורחין ממשמע דשבועה חמירא מנדרים, דנקט שבועה בסוף. וכך יש לדוחת מ"מ אמרין בגמ' (שם דף כב:) לעולם אל תהי רגיל בנדרים שסופר מעולם בשבעות, ומשמע דשבועה חמירא טפי, דכתיב בה לא ינקה, וכ"כ התוס' והר"ן שם. ואם על נדרים אמרו (ראש השנה דף ו'. ועוד מקומות) בעון נדרים וכו', כל שכן בשבועה החמורה.

� עוד המעין בדברי הפוסקים והאחרונים באזהרותיהם, ימצא לשיטות שאסור לישבע כלל, ואפילו בשבעה על אמרת, ובדעת הרמב"ן ושאר ראשונים. אבל דעת הרמב"ם הנזכר סבירא לה שאם צריך לישבע הרי זה מצוה לישבע, ולא תמצא שהזכוiron דבריו. וכמו שכתב החותם סופר בתשובה (חו"מ סימן צ') שאפילו שבובעת אמרת עבריה היא, וע"ז נמנעים מלישבע, אפילו שבובעת אמרת. ואילו בדין הוורה מתפשרים הכל מה דאפשר, רק שלא לישבע וכו'. ונראה אכן אם יש צד בדברי הרמב"ם דפעמים שיש מצוה להישבע, מיהו בזמן הזה אין בכל הצורך זה לישבע. ודקא דיש שבובעה הניתנת בבית הדין כגון חייבי שבובעה כמו מודה מקצת וכדו'. ויש אדם נשבע לחבירו על אמריתו דבריו שאינו צריך לככלך לשבעות. ובשו"ע (או"ח סימן קניין סעיף א') פסק דיוזהר מהישבע אפילו באמת שלפי עיריות היו לינאי המלך, וכולם נהרכו בשליל שהוא נשביעם שאלף שנים מקרים אוטם. ומובא שם שהו קופצים ונשביעם על קיום דברים לעתיד, כדרך אנשים שרצו לחתיב עלי דבר ונשביעם שעשו אותו. והיינו אף אם הדבר אמרת, ויודיע בעצמו שקיים אין לו להישבע עליו. ואף על דבר שנשביע על דבר שהיה בעבר והוא אמרת אין לו להישבע, דהיינו אמר שאין להשביע על דבר אפילו באמת. ודוק. וע"ז בספר תבאות שור (בחידושים למסכת שבויות דף ל"ט). שכתב באמר דברי הגמ' שם דאיירி בהשביע על לשעבר, ובאייר דהינו מה שב"ד מאיןימים על בעלי דין וכו', ומבאר שכוכות האים הוו למגנוafi' משבעה אמרת, ודלא כאוות הטיעים ואומרם שמצויה לישבע באמת שאינו כן, וכמ"ש בש"ע או"ח סי' קנו". עכת"ד. ופלא שלא הזכיר דברי הרמב"ם וספר הדינור דברי שיש פעמים

שמצויה לישבע. (מי הם הדברים שדיבר התבאות שור, מסתמא אף הרמב"ם והחינו שבירא להו דין מצוה ושלי מגנו מלישבע על זה.)
ואבאי להלן מה שכתב מר בריה דהגר"ח פלאגי בספר יפה ללב (ח"ה כאו"ח סימן קנו"ו אות ג') ואחרי שהביא דברי הרמב"ן כתב זו'ל. וכן פירש רש"י ואתחנן (דברים ו') ובפרשנות עקב (שם י') ובשיטות הרמב"ן קני נמי הראב"ד והרא"ז ז' ול', כמו"ש הר' המנין (ח' המהרה'ם חאג'זון) בספר אלה המצוות תל'ה וכ"ה דעת הרא"ש בס' ארחות חיים אות כ'ג' מדבר ויתרחק מן השבעות ור' עיי'ש, וכ"ה הר' עיר מקלט מצחה תל'ה' י"ז יהור האדם שלא ישבע ולא ישתש בשרביטו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא יעוי'ש. עכ'ל.

וע"ע בדבריו (בח"ד וחוז"ם סי' פ"ז סק"ז)
וע"ע במאה שכתב הרՃ"ז (ח"ד סימן ר"א) שבעל תורה ובבעל מעשה אין רוצים להשביע בב"ד. עיי'ש. ודברי הרՃ"ז הללו, סותרים למה שכתב בש"ז ביביע אומר (חלק א' יורה דעתה סימן י"ז אות ד') בשם הרՃ"ז, שמה שיש נזירים שלא לישבע אמרת על ממון, ו Robbins מפסידים ממון על ידי זה, הוא חסידות של שנות. עכ'ז. ואולי משום שנסרך אחר מ"ש בש"ז שעריך דעתה (ס' ק"ע) שכתב דברים אלו בשם הרՃ"ז, וע"ז זה כתוב לישב המנחה שנוהגים להשביע על אמרת.

ואף למה שהרՃ"ז פסק (בוח"מ בסימן כ"ח סעיף ג' ובשם ע' שם) שהרשות בידי ב"ד להשביע את העדים שיגידו האמת. הינו מתקנה שיש בידי הב"ד הרשות, ודומוה ומה שהבהיר את השבות במשפטים שור, דהינו שיש לאיים עליהם. ובוודאי מעיקרה דיןיא אין להשביעם. וכיודע בכל הדורות גדולי ישראל היה עושים כל מני טצדקי להעדים על העדים או בעיל דין כדי לאילו משבעין אותם וכו'ב. ובכל אופן, אף היכא שהבעל דין חייב שבובעה תיקנו בדורות האחרונים שיפטר משבעה וישלים שליש. (עיין בש"ז דברי מלכיאל חלק ב' סימן קל"ג, ובפסקין בית דין ירושלים חלק ג' עמוד ס'ח.)

ותדע שכל נדי זריזין והבא שאנשי שבעים בנים, אם לא שיקרו בשבעות, אין אישור. מכובאך בש"ע. (ז"ד סימן רל'ב) רק שחכםינו רצוי למנעו אדם מלישבע ולהזכיר שם ה' בכל דבר. וזה עניין שאstro להגוט את השם באותינו.

ובודאי דיןיא לאדם לישלחו פיו ולשונו בשבעה, כרגע אצל איזה שהם מקומות נשביעים על האמת וכdoi, ושנסבעים אף בשם. והוא רחם יכפר עון.

ועל כל הנ"ל יש מקומות שמצויה לישבע וכמו מה שכתב השו"ע (סימן ר"ג) והוא אמר אשנה פרק זה, וירא שמא יתפרק יצרו ויעבור על אייזו מצוה ממצות לא לזרוי נפשיה. וכן אם יירא שיתפרק יצרו ויעבור על אייזו מצוה ממצות לא העשה, או יתרשל מוקם מוצות עשה, מצוה לישבע ולנדור כדי לזרוי עצמו. עכ'ל. והיינו שאדם נשבע לקיים דבר מצוה או למדוד תורה וכdoi, אף שאנו נשבעין על דבר מצוה דמחייב ועומד הוא מהר שניי, (מכובאך בש"ע שם סימן רל'ט) מכל מקום לזרוי נפשיה מותר. והוא שאמרנו, שאין אם משתמש להרגיל פיו וביבורו, וכ"ש בהזכרת שם ה' לדברי חולין, אבל אם משתמש בזה ליקום מצות, ובכדי לזרוי עצמו לדבר מצוה, הרי אדרבה עושה כן לכבוד שמים ושרי.

� עוד כתוב השו"ע (שם סעיף ז') שמי שנדר נדרים כדי לכונן דעתותיו ולתken מעשיין, הרי זה זוזי ומשובח. כיצד, מי שהיה זול ואשר עליו הבשר שנה או שנתיים; או שהיה שוגה בין ואסר הין על עצמו זמן מרובה; או אסר השכרות לעולם; וכן מי שהיה רודף שלמוןנים ונבהל להון ואסר על עצמו המתנות או הנינת אنسמי מדינה זו; וכן מי שהיה מתגאה ביופיו ונדר בנצח ויכויא בנדרים, כול דורך עובדה לשם הם; ובנדרים אלו ויכויא בהם אמרו חכמים: נדרים סייג לפרטות. עכ'ל. ובכל אופן סימן בדברי, ואף על פי שהם עבודה, לא ירצה אדם בנדרי אישור ולא ירגיל עצמו בהם, אלא יпросה מדברים שראו לפרש מהם, بلا נדר.

"אמרתי שעיקר סיבת הדבר, שאנו מוחיקים בעצמנו את הקב"ה" מאיתנו. הוא ציהו לנו והתקדישתם והייתם קדושים, ואמרו חז"ל כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה מעט מקדשין אותו הרבה, בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא, וכותב אחר אמר כי ד' אלקיך מטהלך בקרב מחניך להצליך וגוי, (והמאמר להצליך כולל הרבה ענינים, להצליך מן החרב מן הרעב ומן השבי ומן הביזה), והיה מהניך קדוש, ולא יראה בר' ערונות דבר ושב מאחריך, הרי ביאר לנו הכתוב מפורש, שכאשר נהיה קדושים הוא מטהלך בינו להצליכנו מכל רע, אבל אם יראה בנו ערונות דבר הוא שב מאחרינו, וממילא יחולו עליוו כל הסיבות ח"ז" (החפץ חיים - מכתבים ומאמרם)

חزو בני חביבי

מזל טוב למשפחה ר' דוד ירושלמי ורעותו על שבע ברכות לנישואי האח שהתקיים בדירות

ברכת יושב טוב בחונכת הבית וקביעת מזוזה
הרב עמנואל איפרגן ורעותו שליט"א

אשריכם תלמידי חכמים שדברי תורה חביבים בעיניכם, בחורים, אברכים, בעלי בתים יקרים בלימוד תורה בישיבת בין הזמנים!

שיעור תורה

ע"י הרב חיים ביטון ה"ז רחוב ברकת 15 כל מוצ"ש
16:45 אצל משפחת בן חיים רחוב אבני החoston 63 בשעה
בזמן הדלקת נרות אצל משפחת ר' דוד ירושלמי ה"ז, רחוב נפרך 9, ממתוקים והפתעתו!
כל ערב עם הרב יעקב דרשן ה"ז בבית הכנסת הספרדי ממתוקים והפתעתו ונחתת אמי"ת!
ברכת הכנסת החסידי בשעה 15:30 על ידי משפחת קוהלי ה"ז לבנות עד כיתה ח'
בתיה לבנות - תללים לבנות - שיעורים בהלהה - שיעורים בגמרא - שיעור בזהר - שיעור דף יומי מפורסם בברית הכנסת

שירותי דת וגמלות חסד

لتיאום בעניין טהרה:

שאלות בהלכה וטהרה:

שאלות בהלכה וטהרה:

דיני תורה בדיני ממונות ושכינים:

גמ"ח תורופות:

גמ"ח רדיוטורים לחימום:

מץ ענבים:

כריית של בריתות:

גמ"ח בלווי גז:

גמ"ח מזוזות:

הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - אברהם ג'יין
הצלחה, עזרה ראשונה, זמינים 24 שעות ביממה - ח'ים בלך

גמ"ח פלאות לשבת - משפחת פרלמן:

גמ"ח עריסה לתינוק לחודשים ראשונים:

גמ"ח טיטולים מטטרה לע"נ אייל בז'הבה ז'יל, ולרפואת טויהר בת שני שנה

אנצ'זיה ואדים חמימים, לע"ב שמעון בן לאיה

அகாத மோச்சம் லிஶுதை தெர்க் (பெரிய தீவுகள் போன்ற இடங்களில் காணப்படும் ஒரு வகை நீராவி ஆகும்)

அகாத மோச்சம் லிஶுதை தெர்க் (பெரிய தீவுகள் போன்ற இடங்களில் காணப்படும் ஒரு வகை நீராவி ஆகும்)

கம"ח כיסאות שלוחנות ומזערניים גמ"ח פלאטה של שבת:

கம"ח כיסאות שלוחנות, கஸோ க' டபீஸ், சிரிஸ் காலீஸ்:

கம"ח כיסאות שלוחנות மபோத் ஶலாஞ் கீலி காலீஸ்:

கம"ח מוצצים வக்குகள்:

கம"ח להמסת אבניהם பல்லித், தெர்க்கார் பிரக்ட் மீற்கும், கிழுவு:

மக்ரன், அனிலீஷ், மாஶாத் தல்வீடு இடநிச்சமலி உயின் அஸ்தர் தட்டு கீர்தா:

அிஸூஃ சிரிஸ் வியூத் வீடு:

கம"ח மக்சீர் வியூத் வீடு WAZE:

HARSHMUEL.COM TASHMA.NET

sharabymail@gmail.com

TEL: 0542002882